

věno a věc byla postoupena podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. krajskému soudu v Olomouci k příslušnému jednání. Právem vytýká stěžovatel nezákonnost usnesení zemského soudu pro věci civilní v Brně, jímž tento soud uložil žalovanému, by podal do čtyř neděl odpověď na žalobu, ačkoliv se prohlásil zároveň nepřislušným a věc postoupil jinému soudu k příslušnému jednání. Odpověď na žalobu jest podati podle povahy věci a podle § 243 c. ř. s. u soudu, který jest oprávněn uložit žalovanému, by na žalobu v určité lhůtě odpověděl. Oprávněn k tomu jest podle § 243 c. ř. s. soudce, jemuž jest svěřeno konati prvý rok, je-li podle výsledku tohoto roku potřebným, by bylo nařízeno přelíčení. Jakmile se prohlásil zemský soud pro věci civilní v Brně místně nepřislušným, nepřislušelo mu již zkoumati, zda je potřebným, by bylo nařízeno ústní přelíčení, a nebyl oprávněn uložit žalovanému, by podal odpověď na žalobu, a ustanoviti mu k tomu lhůtu, zejména když by nebyl ani příslušným přijmouti tuto odpověď, kdyby ji žalovaný u něho podal. Jeho předcházející usnesení o podání žalobní odpovědi stalo se prohlášením nepřislušnosti bezúčinným a žalovaný nebyl povinen podati odpověď na žalobu u nepřislušného soudu. Aby podal žalobní odpověď u krajského soudu v Olomouci, nebylo však žalovanému vůbec uloženo. Z řečeného vyplývá, že v souzeném případě vzhledem k nesprávnému postupu zemského civilního soudu v Brně měl krajský soud v Olomouci, jemuž byla věc k dalšímu příslušnému jednání postoupena, podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. zahájití nové jednání ustanovením prvního roku a sám rozhodnouti usnesením o tom, zda a v jaké lhůtě má býti podána odpověď na žalobu. Krajský soud v Olomouci však neučinil tak, neuložil žalovanému, by odpověděl na žalobu, a přes to vyhověl návrhu žalující strany na vydání rozsudku pro zmeškání podle § 398 c. ř. s., ač pro to nebylo zákonných podmínek. Nejde sice o zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., jak se domnívá stěžovatel, neboť možnost projednávati před soudem nebyla mu odňata, avšak jeho rekurs i odvolání se zakládají v podstatě na tom, že tu není promeškání (§ 471 čís. 4 c. ř. s.), a po té stránce jest rekurs odůvodněn. Jest ještě podotknouti, že ustanovení § 261 šestý odstavec c. ř. s., že se postoupením žaloby neruší zahájení sporu, poukazuje toliko na účinky zahájení rozepře podle § 232 c. ř. s., že však nelze z něho vyvozovati, že bylo pro žalovaného a pro soud, jemuž byla věc postoupena, závazným také určení lhůty k žalobní odpovědi, na němž se usnesl soud nepřislušný a k tomu neoprávněný.

Čís. 8861.

Uznal-li vymáhající věřitel, navrhuje vyloučení zabavených věcí z exekuce, výslovně vlastnické nároky třetí osoby k zabaveným předmětům, nemůže v témže exekučním řízení vésti znovu exekuci na tyto předměty.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, R II 107/29.)

Vymáhající věřitel uznal vlastnické nároky třetí osoby na zabavené věci a navrhl jich vyloučení z exekuce, načež byla exekuce zrušena.

Při opětém výkonu exekuce zabavil vymáhající věřitel tytéž věci, načež se ona třetí osoba domáhala na něm žalobou zrušení exekuce. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Soud odvolací nesdílí právní názor prvního soudce, že žalovaná strana jest vázána svým dřívějším prohlášením o vlastnictví žalobce k zabaveným motorům, které učinila v exekučním řízení. Neboť hlavním účelem takového prohlášení jest zrušení exekuce ohledně zabavených věcí, na které si třetí osoba činí vlastnické nároky, kdežto otázka vlastnictví jest jen otázkou podřadného významu. Není proto zabráněno vymáhající straně, by při opětém zabavení týchž předmětů v téže exekuční věci od svého dřívějšího stanoviska neupustila a neodvolala uznání vlastnictví třetí osoby. Ve sporném řízení bylo by posuzovati takový postup strany žalované podle § 266 druhý odstavec c. ř. s. Poněvadž první soudce, vycházející z nesprávného právního názoru, nevyšetřil a nezjistil skutečné okolnosti, o které žalobce opírá svůj vlastnický nárok, bylo odvolání vyhověti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávněnost. Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalovaná není vázána svým dřívějším prohlášením o vlastnictví žalobce k zabaveným motorům, které učinila v témže exekučním řízení. Chtěla-li žalovaná dosáhnouti zastavení exekuce, stačil návrh na zastavení exekuce. Žalovaná se však v návrhu ze dne 9. července 1928 neomezila na návrh na zastavení exekuce, nýbrž výslovně udala, že si dovolatel činí vlastnické nároky na zabavené tři motory, které ona uznává, a proto činí návrh na vyloučení těchto tří motorů z exekuce. Tímto výslovným uznáním dovolatelova vlastnického práva ke sporným třem motorům byla otázka vlastnictví k těmto motorům mezi stranami pro tuto věc vyřešena, žalovaná jest tímto uznáním vázána a nemůže v témže exekučním řízení znovu vésti exekuce na předměty, o nichž již uznala, že dlužníkovi nepatří. Odvolací soud jest proto na omylu, domnívá se, že žalovaná jest oprávněna upustiti od svého dřívějšího stanoviska a odvolati uznání vlastnictví. To by se mohlo státi jen za předpokladu, že by žalovaná odporovala platnosti uznání samého. Ustanovení § 266 druhý odstavec c. ř. s. zde nedopadá, poněvadž tu nejde o doznání pouhé skutečnosti, nýbrž o uznání dovolatelova vlastnického práva.

Čís. 8862.

Do usnesení poručenského soudu, jímž nebyla ohledně poručence schválena dohoda o rozdělení pozůstalosti, není oprávněn si stěžovati